

ΕΚΠΟΜΠΗ: ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: ΤΡΙΤΗ, 16.3.71

ΩΡΑ: 8.30 π.μ.

Παιονίδου

(5 αντίγραφα)

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

"ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

ΚΑΙ ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ"

(Έλλη Παιονίδου)

Πόσα θαύμαστά, τής φύσης και τής ζωής, ανακαλύπτει κανείς κάθε ώρα, κάθε στιγμή, ζώντας κοντά σ' ένα παιδί.

Και πόσες ένδιαφέρουσες παρατηρήσεις μπορεί να κάνει γι' αυτό το θαυμάσιο όν, που λέγεται άνθρωπος.

Αυτά σαν εισαγωγή, φίλες μας στο κείμενο τής συνεργάτιδάς μας Έλλη Παιονίδου, που θα σας διαβάσω τώρα.

Ή πιτσιρίκα μπροστά στον καθρέφτη τής τουαλέτας με ρωτά:

- Γιατί τό βάζεις τό κοκκινάδι;
- Για να γίνω όμορφη.
- Θα βάλω κι εγώ. Έγώ δέν είμαι όμορφη.
- Τά παιδιά δέν βάζουν κοκκινάδι.
- "Ε, όταν μεγαλώσω θα βάζω... Και τό πρόσωπο της παίρνει μιά έκφραση πειστωμένη, σοβαρή. Γυρνά και τήν κοιτά. Είναι δέν είναι 3 χρονών κι ή γυναίκα μιλά κι όλας μέσα της.

Ό τρόπος που κτενίζεται και κοιτάζεται στον καθρέφτη ό τρόπος που διαλέγει τό φόρεμά της.

- Όχι αυτό, δέν είναι καλό.
- Γιατί, τί έχει;
- Ά, δέν μου πάει.

Ή πρόωση αυτή γυναικεία ύποσταση φαίνεται άκδημη και έντονα, άν τήν συγκρίνω μέ τόν γιό. Έκείνος άδιάφορος, μέ τά πόδια γεμάτα λάσπες, τήν προσοχή του στραμμένη μόνο στο πάπλωμα. Κι έχει ήδη τήν διπλάσια της ηλικία.

./.

Βάλε, άγόρι μου τά πουκάμισα σου μέσα. Κομπωσε τά παπούτσια σου, βούρτσισε τó σακκάκι σου, πλύνε τó πρόσωπό σου.

Τέποτα αύτός! Σκειμμένος πάνω άπό τ'άνθρωπάκια του ζή σέ κόσμο μαγικό. 'Ενώ έκεινη... Έκεινη σκαρφαλωμένη πάνω στην καρέκλα έχει ήδη βουτήξει τó άκριβό μου άρωμα που τóκρυβα πώς και πώς στό ντουλάπι κι έχει μοσκομυρίσει τόν τόπο. Τό πρόσωπό της, πασαλειμένο κρέμες - άπό τές κρέμες μου - και τά μαλλιά της γεμάτα κλέψ και ρολά. Μιά άνήλικη σουσουράδα και τέποτ'άλλο...

Τήν άλλη στιγμή όμως τά γεγονότα μέ διαψεύδουν. Σκειμμένη πάνω άπό τήν κουκλα της, τήν σκεπάζει στοργικά και τή νανουρίζει σάν καλή μανούλα.

- Κοιμήσου μωρό μου, κοιμήσου κι ή μάμα θά σέ προσέχη...

'Η φιλαρέσκεια πλάϊ στη μητρική στοργή. 'Υπάρχει πιδ ταιριαστός συγκεκριασμός, πιδ τέλειος συνδυασμός; 'Η φύση μεριμνά για όλα, άρχίζει νά τά καλλιεργή στη γυναίκα άπό πολύ νωρίς για τήν έξυπνότητα του σκοπού της τή διαιώνιση του είδους. Έτσι όπως κοιτάζω τó βράδυ αύτό τó μικρό κλασματάκι νά κοιμάται άθώα μέ τές χουφτίτσες του κλειστές, σκέφτομαι πόσα τής μέλλονται στη ζωή. Θά γίνει γυναίκα, θά ζήσει τές άγωνίες και τά προβλήματα της, θά γεννήση μέ πόνο παιδιά και μέ πόνο θά τ'αναθρέψη κι' ύστερα... Ύστερα θά παρακολουθεϊ τή οική της τήν κόρη νά φαίχεται μπροστά στόν καθρέφτη. 'Η σοφία τής συνέχειας...
